

Fricz Tamás - Pityinger, Kónya, Bajnai és társaik

2013 október 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Kónya Péter és a Szolidaritás, Pityinger (Dopeman) László és a bemutatójukhoz asszisztáló Bajnai Gordon, az Együtt 2014 vezet?je az Orbán Viktort (pontosabban Orbán–Sztálint) ábrázoló „szobor” ledöntésével, fejének rugdosásával kiengedte a szellemet a palackból, mégpedig a gy?lölet és az agresszió, a széls?ségesség és az embertelenség szellemét.

Márpedig ez már valóban nem Európa.

Az elmúlt hetekben módom volt a német és az osztrák választási küzdelem véghajráját a helyszíneken, Berlinben és Bécsben végigkövetni, s a személyes megfigyelés mindig többet ér, mint külföldr?l követni az eseményeket (lásd a Magyarországgal foglalkozó nyugati írásokat, amelyek sokszor halvány helyismeretr?l sem árulkodnak). A leglényegesebb tapasztalatom, hogy jó értelemben európaiak voltak ezek a kampányok: a mértékadó politikai pártok mindegyike elfogadta a rivális pártokat a demokrácia, a demokratikus pártverseny legitim résztvev?jének, témákról, irányokról, értékekr?l, koncepciókról zajlott a vita, s mindenki abból indult ki, hogy a másik párt is az ország, a nemzet érdekében tevékenykedik.

Szó sem volt – még az utolsó napokban sem – gy?lölködésr?l, személyek meggyalázásáról, szó sem volt arról, hogy az egyik vagy a másik pártot, kormányt vagy politikust, még ha virtuálisan is, de meg kellene gyalázni, el kellene pusztítani, meg kellene semmisíteni.

(Két jó példa erre: Németországban a legnagyobb botrány az volt, hogy a zöldpárti vezet?r?l, Jürgen Trittinr?l kiderült: valaha, ’68-as fiatalként, egy lap f?szerkeszt?jeként engedélyt adott egy, a pedofíliát támogató és helyesl? cikk megjelentetésére. Az utolsó tévéviták egyikében megkérdezett a riporter egy CDU-s minisztert, hogy mit szól ehhez, erre ? annyit felelt – magyar füllel már-már elképeszt? önkorlátozással –, hogy ez számukra nem kampánytéma. Ausztriában pedig gyakorlatilag végig botránytól mentes volt a kampány, a legnagyobb ügyet az jelentette két nappal a választások el?tt, hogy az SPÖ az egyik plakátjára Danke feliratot írt, vagyis szinte szuggerálta a választókat, hogy ?k gy?ztek. Ez volt a legnagyobb „skandalum” Bécsben.)

Nálunk viszont Kónya, Bajnai, Pityinger és a többiek átlépték a demokratikus politikai kultúra határát. Ha ugyanis arra buzdítanak, hogy a politikai ellenfelet, pontosabban ellenséget, ha szimbolikusan is, de meg kell semmisíteni és meg kell gyalázni, az valóban veszélyt jelent a magyar demokráciára, a szabadságra. Ez a mentalitás ugyanis a predemokratikus korszakokat idézi fel, amikor az egyes társadalmi osztályok, csoportok, ideológiák és értékrendek egymás legy?zésére, az ellenség politikából való végleges kiszorítására törekedtek, hogy ?k és kizárólag ?k

szerezhessék meg a hatalmat minden más politikai irányzat felett. Ez az osztályharcok és polgárháborúk kora, amikor nincs megbékélés, nincs rend és nincs demokrácia.

Az Európai Unió, egyes nagyhatalmak és a nemzetközi sajtó az utóbbi id?ben eleget támadott minket, hogy eltávolodunk a demokráciától, mert például a bírósági törvényünk vagy a médiatörvényünk egyes passzusai kifogásolhatóak, miközben ezek a kérdések valójában egy demokratikus rendszeren belül eljárások körüli viták, melyekre van ilyen és olyan példa is Európában. Ehhez képest az, ami szeptember 29-én a Clark Ádám téren történt, valóban veszélyes fejlemény a magyar demokrácia stabilitása szempontjából. Itt ugyanis a demokratikus önmérséklet helyett a széls?séges, korlátozatlan gy?lölet jelenik meg, amely Afrika felé visz el bennünket, ahol sok országban még mindig hadurak, klánok és etnikai csoportok törnek a másikak életére, nem ismerve el semmilyen választási eredményt legitimnek.

Igaza van Schiffer Andrásnak: itt nem Orbán Viktor, hanem Bajnai Gordon szobra d?lt le: a kedves, szimpatikus, mérsékelt és racionális „szakemberé”, aki békét és konszenzust akar, illetve, hogy ? a lenne politikai közép.

A baloldalnak és a bal-balliberális értelmiségnek most kellene a legegyértelm?bben elhatárolódnia a „szoborgyalázástól”, de milyen érdekes, erre még igazán nem került sor. Amikor Mesterházy Attila és Karácsony Gergely arról beszélt, hogy a performansz nem az ? ízlésük szerint való volt, akkor pusztán a formáról szóltak, és nem a tartalomról, tehát valójában nem határolódtak el Kónyától és Pityingert?l. (Ez olyan, mintha valaki azt mondaná, hogy az illet? nem az ízlésem szerint öltözött, de egyébként jó ember.)

Aki az ellenzék soraiban ténylegesen és tartalmilag elhatárolódott a Clark Ádám téren történtekt?l, az Fodor Gábor, Vona Gábor, Schmuck Andor, Szili Katalin, Thürmer Gyula. És akkor még nem beszéltünk arról, hogy nemcsak Orbán Viktor, hanem az ’56-as forradalom emlékét is meggyalázták az akcióval. Márpedig ’56 emléke valóban a rendszerváltás és a demokráciánk alapvet? tartópillére. Ezt meggyalázni egyben a jobboldal és a baloldal közötti utolsó, még meglév? konszenzus szétrúgását is jelenti.

Nos, innen kell majd visszaindulni Európa felé 2014 tavaszán. Combos feladat lesz, szent igaz.

Fricz Tamás - mno.hu

Ajánló